

*Απόστολος Πιερρής*

# *Αλλοτρίωση και Κλεψικρατία*

Το Νεοελληνικό κράτος στήθηκε με την ιδεολογία ενός φαντασιακού αφηγήματος που αποξένωνε τον Νεοέλληνα από το οικείο και τον προσαρτούσε στο αλλότριο.

Η αποξένωση είναι πολιτισμική και γεωπολιτική.

Στο πολιτισμικό πεδίο εγκαταλείφθηκαν οι τρεις πυλώνες του Ελληνισμού, το Κλασσικό, η Ορθοδοξία και η Δημοτική Παράδοση. Η αυθεντική κλασσική μορφή προδόθηκε δια της Ευρωπαϊκής προσέγγισής της ως κάτι ξένο, αντί του Δελφικού Γνώθι σαυτόν. Η Βυζαντινή Ορθοδοξία παραχαράχθηκε με τον Ευρωπαϊκό Εθνικισμό (αίρεση κατά το Ορθόδοξο βίωμα και δόγμα και κανόνα). Η Δημοτική Παράδοση περιφρονήθηκε ως ταπεινός παλαιοσυντηρητισμός, εμπόδιο για τον εκσυγχρονισμό της Ελλάδας στην νεωτερικότητα.

Αντίστοιχα προέβαινε η αποξένωση από το οικείο γεωπολιτικό πεδίο που μάλιστα αποτελεί το κεντρικό σύστημα της ιστορίας (η Ανατολική λεκάνη της Μεσογείου με την φυσική ανθρωπογεωγραφική ενδοχώρα της). Οι εσωτερικές αντιθέσεις των μερών και παραγόντων του συστήματος μεγιστοποιήθηκαν παρὰ φύση σε όλες τις διαστάσεις του (αντι-σλαβισμός, αντι-αλβανισμός και βέβαια πρωτίστως αντι-τουρκισμός και αντι-ανατολισμός). Οπότε αντί να λειτουργούν οι αντιπαράθεσεις ως φυσική επιλογή για την ανάδειξη των συγκριτικών πλεονεκτημάτων του καθενός συντελεστή του συστήματος προς ανάπτυξη της σταθερώτερης και αποτελεσματικώτερης δομής του, κατήντησαν φθοροποιές της υψηλής ενεργού δυναμικής του. Έτσι καθιερώθηκε η αποδυνάμωση του οικείου κεντρικού γεωπολιτικού πεδίου στο Βαλκανομικρασιατικό όσο και στο Μεσανατολικό τμήμα του, και θεσμοθετήθηκε η μόνιμη παρεμβατικότητα στον τόπο μας από δυνάμεις του αλλότριου Ευρωπαϊκού γεωπολιτικού χώρου.

Η συστηματική αποξένωση από το οικείο συνδυάζεται και ευοδώνει την προσάρτηση στο ανοικείο. Ο Ευρωπαϊσμός κατέστη η επίσημη ιδεολογία του Νεοελληνικού Κράτους. Η υποδούλωση είναι εξ αρχής μέχρι τέλους οικονομική, στρατιωτική, πολιτική, και το χειρίστο πολιτισμική.

Τα θαλασσοδάνεια της Επαναστατικής περιόδου αντικατοπτρίζονται ακριβώς στα θαλασσοδάνεια της Εποχής του Ευρώ ως προς τον τρόπο και τους όρους σύνταξής των, όσο και για την ολέθρια διαχείρισή τους. Και η μεταξύ περιόδους συνάδει απόλυτα προς τον γενικό οικονομικό χαρακτήρα των άκρων της: πρόκειται πάντα για μια αποτυχημένη κοντόφθαλμη ολιγαρχία του κέρδους. Η πραγματική οικονομία παραμελήθηκε ως απλή αφορμή άμεσου χρηματοπιστωτικού αντικρύσματος. Τα Ευρωπαϊκά επιδόματα για άχρηστα έργα και υπηρεσίες, ήταν το γαϊδούρι που έφαγε το κακορίζικο κλήμα. (Υπήρξαν και αποτελεσματικές εμποροοικονομικές ολιγαρχίες στην ιστορία, της Κορίνθου στην αρχαιότητα, της Βενετίας στους Νεώτερους χρόνους).

Το Ναβαρίνο αποτελεί το στρατιωτικό ανάλογο των Δανείων. Εκφράζει την πολεμική υποτέλεια στην Ευρώπη, όπως εκείνα την οικονομική. Και η υποτέλεια είναι προφανώς διαχρονική. Ακόμη σήμερα το Νεοελληνικό κατεστημένο βασίζεται στα σύνορα της Ευρώπης, το Ευρωπαϊκό «κεκτημένο» (διάβαζε κατεστημένο) για την διασφάλιση των «εθνικών

δικαίων», τις συμμαχίες όχι της συνεργασίας αλλά της υποταγής για στρατιωτική βοήθεια, στην ουσία για στρατιωτική κάλυψη. Με Ναβαρίνα και Ευρωπαϊκή άμυνα δεν κερδίζεται η ανεξαρτησία αλλά θεσμοθετείται η υποτέλεια. Στην ανεξαρτησία, την ελευθερία και την σωτηρία, είσαι μόνος με τον Θεό. Και αν είμαστε Έλληνες θα ξέραμε από τον εαυτό μας ότι πραγματική ανεξαρτησία, ελευθερία και σωτηρία συνίσταται στην τελειότητα της φύσης μας, - στην τελειότητα του «τέλους» άχρι θανάτου, όπως έδειχναν οι Σπαρτιάτες ήρωες και οι Χριστιανοί ομολογητές, τα αγάλματα του κάλλους και της αλήθειας και οι μάρτυρες της πίστεως και της αλήθειας.

Και ακολουθεί η δομική υποτέλεια, πολιτική και πολιτειακή. Δύο αιώνες απόπειρας Ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού μας έχει αφήσει από άποψη ουσίας στο αρχικό σημείο. Αρκεί να συγκρίνει κανείς στον νευραλγικό τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών την απόδοση σήμερα των ΕΛΤΑ με εκείνη της DHL στην χώρα μας. Το θεμελιώδες Ευρωπαϊκό βίωμα του Υποκειμένου απέναντι στο αντικείμενο Είναι δημιουργεί την ανάγκη επινόησης ενός τεχνητού συστήματος διαχείρισης της υπαρξιακής αυτής από-στασης. Στην ανάγκη αυτή εδράζεται η οργανωτική δεξιότητα και αποτελεσματικότητα του Ευρωπαϊκού πνεύματος, - οργανωτική κανονιστικά και όχι οργανικά. Η διηνεκής αποτυχία μετάταξης του Δυτικού μοντέλου στην Ελληνική πραγματικότητα οφείλεται ακριβώς στην ασυναρτησία της τεχνητής κανονιστικής οργανωτικότητας (έργο αυτοπροσδιορισμού της βούλησης του Υποκειμένου) προς την φυσική, οργανική οργανωτικότητα (συνέπεια αυτοδιευθέτησης του ανθρώπινου παράγοντα κατά τον «Κόσμο» του Φαινομένου Είναι). Όχι μόνον (!) δύο, αλλά αιώνες αιώνων απάνθρωπης προσπάθειας υβριδικής μετάλλαξης της φύσης του Ελληνισμού θα δίνουν το ίδιο ολέθριο αποτέλεσμα, επιβαρυνόμενο κάθε επόμενη δοκιμαστική φορά από το άγος της στανικής, σατανικής επανάληψης. Ούτε θα επιτυγχάνεται η Ευρωπαϊκή οργανωτικότητα, ούτε θα αφήνεται να αναπτυχθεί η αυτοφυής Τάξη, ο παραδειγματικός «Κόσμος» του Ελληνισμού. Μέχρι να καταρρεύσει το Νεοελληνικό βδέλυγμα από την ίδια του την σαπίλα.

Και έτσι π.χ. οι ξένες Τράπεζες έχουν εγκαταλείψει το βυθιζόμενο πλοίο. Κι έτσι έχουν βαρεθεί και οι πέτρες την mantra του Νεοελληνικού αφηγήματος. Και έτσι το Ελληνικό δικαϊκό σύστημα δεν είναι ούτε Ελληνικό, ούτε δικαϊκό με τη Ευρωπαϊκή έννοια (ένα τυραννικό δηλαδή

κανονιστικό μείγμα Ρωμαϊκών τύπων και βαρβαρικής αυτοβιαζόμενης βουλευσιαρχίας, όλο και ποιο παρεμβατικό ιδίως στην τωρινή παρακμή του), ούτε καν σύστημα (αφού συνίσταται σε μια πολυνομιακή αυθαιρεσία της εξουσίας). Και έτσι η Ελληνική Δημοκρατία δεν έχει καμιά ουσιώδη σχέση προς την αρχετυπική νεωτερική Αγγλοσαξωνική κοινοβουλευτική δημοκρατία, χωρίς βέβαια να πρόκειται ως εκ τούτου και περισσότερο προς την Αρχαιοελληνική. Απλά η αντιγραφή δεν αποτελεί καν μίμηση, μακράν του να αξιώνει αφομοίωση.

Και έτσι τα πάντα όλα του κακοστημένου παραπήγματος. Κοιτάξτε την αρχή κάθε πράγματος. Αν δεν συσταθεί σωστά, η καταστροφή είναι τελικά αναπόφευκτη (διαγιγνώσκει ο Αριστοτέλης). Θεμελιώδες δομικό λάθος δεν διορθώνεται με μπαλώματα. Και δείτε τώρα την κατασκευή του Νεοελληνικού κράτους. Η κακοδιαχείριση των «Εθνικών» δανείων επέφερε το καπέλωμα του ηρωικού πνεύματος των παλληκαριών της Επανάστασης (όπως το εξέφρασαν γνήσια οι μεγάλοι μας σύγχρονοί της ποιητές, Σολωμός και Κάλβος) από την ανίερη συμμαχία των Ρεντιγκότων με τη εγχώρια ολιγαρχία. (Οικονομική υποτέλεια). Η Αγγλική πολιτική δια της Ναυμαχίας του Ναβαρίνου ίδρυσε την «ανεξαρτησία» του Προτεκτοράτου. (Στρατιωτική υποτέλεια). Και η επιβολή του Δυτικού Εθνικού κράτους σε έναν τόπο που ως αρχές πολιτικής συγκρότησης της ανθρώπινης κοινωνίας γνώριζε μόνο την αυτόνομη πόλη (κοινότητα) και την πολυσυλλεκτική, πολυμερή, πολυδιαρθρωτική αυτοκρατορία ενός ενοποιημένου γεωπολιτικού πεδίου κεντρομόλου δυναμικής, επέφερε την συνεχή ανάγκη διασωλήνωσης προς τα μεγάλα Ευρωπαϊκά κέντρα για την στήριξη της αφύσικης τεχνητότητας που κατασκευάστηκε. (Πολιτική υποτέλεια).

Ο Καποδίστριας είδε καθαρά το συνολικό θέμα με κλασσικό τρόπο, και προ της Επανάστασης, όταν την απέτρεψε με κάθε τρόπο, έχοντας τα ινία της Ευρωπαϊκής πολιτικής στην διπλωματική δυαρχία με τον Μέττερνιχ, και ως Κυβερνήτης, όταν επλήρωσε την σοφία του με την ζωή του. Γράφει ο διακεκριμένος κλασσικός φιλόλογος Δημήτριος Βερναρδάκης:

*«Το βαθύ και διορατικόν του Καποδιστρίου βλέμμα ανεκάλυψεν ευθύς εξ αρχής το βαθύ χάσμα, όπερ διεχώρισε προ αιώνων ήδη την Δύσιν από της Ανατολής, την Ευρώπην από της Ελλάδος, ενόησε την ουσιώδη και προαιώνιον διαφοράν, ήτις διακρίνει τα ευρωπαϊκά έθνη από της Ελλάδος*

*και της Ανατολής, εστάθμισε τας ιστορικές συνεπείας του σπουδαιοτάτου τούτου γεγονότος, συνεδύασεν αυτάς προς τας ενδεχομένας εν τω μέλλοντι εκ της τοιαύτης ή τοιαύτης συμπληρώσεως του χάσματος τούτου, και εξήγαγεν το ορθόν συμπέρασμα, ότι, εάν επαπειλούσι κίνδυνοι το νέον κράτος εξ ανατολών άμα και δυσμών, επιφοβώτεροι ήσαν οι εκ της Δύσεως ηθικοί παρά τους εκ της Ανατολής υλικωτέρους».*

Δ. Βερναρδάκης, *Επιστολιμαία Βιβλιοκρισία* (των Ιστορικών Αναμνήσεων του Ν. Δραγούμη), 1875, Νέα Ημέρα της Τεργέστης, επανέκδοση Εκάτη, «Καποδίστριας και Όθων», 2009, σελ. 132-3.

Εξ ανατολών η πρόκληση είναι ανταγωνισμός ισχύος για την προσφορώτερη και επιτυχεστέρα αρχή σύνταξης του οικείου γεωπολιτικού μας πεδίου στο υψηλότερο δυναμικό του. Η Βυζαντινή αυτοκρατορία, η Σερβική δυναστεία ή η Σελτζούκοι και Οθωμανοί Τούρκοι είναι οι καλύτεροι και αποτελεσματικώτεροι εκφραστές της συνολικής δυναμικής συνέργειας του μεγάλου κεντρικού συστήματος της ιστορίας: να το πρόβλημα στους αιώνες του Δυτικού Σταυροφορικού επεκτατισμού στον χώρο μας, από τον οποίο υπέφερε και η Μέση Ανατολή και το Βυζάντιο με την διαβόητη Δ' «Σταυροφορία». Εν τέλει ήταν η Οθωμανική αυτοκρατορία που ανέτρεψε εκείνον τον επεκτατισμό, και διετήρησε το οικείο πεδίο επί μακρόν ως επί το πολύ αλώβητο από τον εκ Δυσμών «ηθικό» κίνδυνο (εννοώντας το ήθος ως χαρακτηριστικά ύπαρξης, τρόπο βίου και πολιτισμική ταυτότητα). Το ίδιο πρόβλημα αναδύθηκε και στην μεγάλη Εποχή Μεταβολών που ζούμε τώρα, και με προδιαγραφές επίλυσής του προς την ίδια κατεύθυνση.

Βαρύτατη από τις προαναφερθείσες υποτέλειες αυτές είναι η πολιτιστική υποδούλωση, γιατί αυτή αφορά ευθέως στην ταυτότητα του Ελληνισμού. Ο συστημικός Νεοελληνισμός του Νεοελληνικού κράτους γνωρίζει την κλασική αρχαιότητα μέσω των μεταβαλλόμενων χρονικά και τοπικά προσλήψεων της από την Ευρωπαϊκή έρευνα (ή μάλλον το συνηθέστερο από την Ευρωπαϊκή κοινοτυπία), την Ορθοδοξία από τον Δυτικό Χριστιανισμό (ηθικισμός, έμφαση στην διοίκηση και την πειθαρχία, και νεοορθοδοξία είναι πληγές εκείθεν προερχόμενες – πιο Ελληνοκεντρική στις μεγάλες της μορφές είναι η Σλαβική Ορθοδοξία), στην δε Δημοτική παράδοση η στάση κυμαίνεται μεταξύ της απαξίωσης ως καθυστέρησης και της ηθικής λογοκρισίας κατά τις αρχές του Ευρωπαϊκού υποκριτικού καθωσπρεπισμού. Ενδεικτικά, παραδειγματικά αλλά αποκαλυπτικά του

γενικώτερου Ελληνικού τρόπου είναι μερικά δημοτικά που περιλαμβάνονται στην πρώτη και ποιητικώτερη Ελληνική συλλογή του εξαιρετικού Λευκαδίτη λόγιου Σπυρίδωνα Ζαμπέλιου (1852). Η de facto συστηματική bowdlerization της παράδοσής μας γίνεται ανομολόγητα και σιωπηρά, επεκτεινόμενη πέραν της Δημοτικής και σε αυτήν την Κλασσική, υπό μια αντίστροφη δε έννοια και στην Ορθόδοξη, όταν φερ' ειπείν απαλώνεται και εξωραϊζεται παραποιούμενη η κοφτερή γλώσσα και το ασυμβίβαστο ήθος των Πατέρων.

\*

[Για την αντίθεση των παλληκαριών με τους «καλαμαράδες» και των στρατιωτικών προς τους πολιτικούς, Νο. 65 (Ο Θάνατος του Οδυσσέως Ανδρούτσου) του Α' Μέρους με τα Ηρωικά Άσματα, Νο. 73 (Οι Κλέφται και οι Κοτζαμπάσηδες).

Για τις σχέσεις του καπετάνιου προς τα παλληκάρια του από την μια μεριά και την αγαπημένη του από την άλλη, Νο 86 (Αποστασία Κλεφτών).

Για τις στενότερες φιλικές σχέσεις «γκαρδιακών» φίλων αδελφοποι(η)τών, Νο 34 του Β' Μέρους με Άσματα Ποικίλα, (Ελεγείον εις θάνατον βοσκού φίλου).

Για την Ομηρικά αρνητική αντίληψη του θανάτου, την Κάθοδο του ήρωα στον Άδη και την πάλη του προς τον Χάρο, Νο 17 Β' Μέρους (Ο Ζάχος και ο Χάρος).

Για ήθη αρχέγονα και την φρίκη μετουσιωνόμενη Ομηρικά με την μορφή της ποιητικότητας, Νο 79 του Α' Μέρους (Προδοσία κατά Κλεφτών).

Για μύθο αρχέγονο, ηρωικό και χθόνιο, λάμψης και μαγείας, Αργοναυτικό, Νο. 133 (Μονομαχία Ηρώων).

Τέλος, για την Ελληνική εορτή του βίου και το βίωμα της νεότητας και την αρχή της αριστείας μέχρι τέλους και το σωτήριο του κάλλους από τα πάθη και τις οδύνες της ύπαρξης, το Νο 136, Α' Μέρους, (Μονομαχία) - άγριο, μεγαλόπρεπο, φρικτό και ωραίο, Ομηρικό κατά πάντα.

Μεταγράφω το τελευταίο:

*Στ' Αι Γιωργιού τον πλάτανο γίνεται πανηγύρι,  
Τέσσερα μόδια είν' ο χορός, και δεκαπέντε ο τόπος·  
Βαρούνε τάργανα, βαρούν, τ' αγώρια τρων και πίνουν,*

*Κ' οι γέροντες παρακαλούν, τάζουν 'στον Άι Γιώργη  
 Καλά να παν, καλά να ρτούν, μαλώματα μην εύρουν.  
 Μ' αυτός ο υιός του Τζαμαϊδού χαλάει το πανηγύρι.  
 Νάτος πώρχεται τρέχοντας 'στ' άλογο καβαλλάρης,  
 Δεκαλιτράριο κερί 'στο χέρι του βαστώντας,  
 Βροντομαχώντας τ' άρματα, λαλώντας τα τζαπράζια.  
 Εμπήκε κ' προσκύνησε, κ' εβγήκε κ' εκαυχιώτουν,  
 - «Το ποιός είν' άξιος και καλός, ποιός είναι παλλικάρι,  
 Ποιός έχει στήθη μάρμαρο, και χέρια σιδερένια,  
 Να πάμε να παλαίψωμε σε μαρμαρένιο αλώνι!»  
 Κανείς δεν αποκρίθηκε, κανείς δεν 'πηλογήθη·  
 Κ' ένας κοντός κοντούτζικος, του Τζαμαϊδίνου μούλος,  
 Πέταξε το γιλέκι του, και τον χορό αφίνει·  
 - «Εγώμαι άξιος και καλός, εγώμαι παλλικάρι,  
 Εγώχω στήθη μάρμαρο και χέρια σιδερένια,  
 Να πάμε να παλαίψωμε σε μαρμαρένιο αλώνι!»  
 Βγαίνουν οι δυό με τα σπαθιά και πάνε να παλαίψουν,  
 Από κοντά και τάργανα, κοντά και το φουσσάτο.  
 Κ' εκεί που 'πάττει ο Τζαμαδός εβούλανε τ' αλώνι,  
 Κ' εκεί που 'πάττει το παιδί εβούλανε κ' εβύθα.  
 - «Βάστα! παιδί κι' άξιο παιδί, δυο λόγια να σου κρίνω·  
 Εμείς ειμάστενε 'δικοί, κ' ειμάστενε γειτόνοι!»  
 - «Εδώ που 'καταντήσαμε 'δικολογιαίς δεν πιάνουν·  
 Βάρει μου συ, να σου βαρώ, κρούε με, να σε κρούω!»  
 Κι' ο Τζαμαϊδός το 'βάρεσεν ανάμεσα 'στα στήθη,  
 Πέντε πλευρά του τζάκισε, και δεκαπέντε τζάκους·  
 Και το παιδί τονέ βαρεί ανάμεσα στα φρύδια,  
 Και τα μυαλά του 'ρίπισεν εννιά μοδιώνε τόπο.*

Γνήσια Ελληνικό βίωμα και μορφή. Ακόμη και το φρικαλέο μεταμορφώνεται από την κραταιή ανακτορεία του κάλλους, όπως στον Όμηρο, στον Πίνδαρο, στον Στησίχορο. Η ψυχή του λαού κρατούσε ζωντανή, χωρίς λογιότητα, ακόμη και την συγκεκριμένη ιδέα της φρικτής κατάληξης ενός ατέλειωτου ηρωικού αγώνα εξοχότητας με ένα μοναδικό κτύπημα εκατέρου των αντιπάλων. (Η ιστορία της πυγμαχίας μεταξύ Δαμοξένου και Κρεύγα στα Νέμεια, Πausanias, VIII, 40, 3-5).

Παραθέτω και την Αποστασία Κλεφτών (No. 86 του Α' Μέρους): Ατόφια Δωρική και Αρχαιοελληνική συναίσθηση και πυκνή, στιβαρή, λαγαρή ποιητική μορφολογία, πάνω στο θέμα της προτεραιότητας των αρρενικών συναφειών μεταξύ των μελών της «βούας» (στην Σπάρτη), των παλληκαριών στις ορεσίβιες ορδές του Απόλλωνα, μεταξύ των Ομοίων στην τελειότητα, έναντι της εξωτερικής σχέσεως ειδικής ανάγκης προς την γυναίκα. Η τελευταία υπερτονίζεται από τον Καπετάνιο Νικόλα στο Δημοτικό με δραματική συνέπεια.

- «*Νικόλα, κάτσε φρόνιμα, 'σαν Καπετάνος πούσαι!*  
*Μην τα μαλώνης τα παιδιά, τον κόπο τους μην πέρνεις,*  
*Τι εβάλανε κακή βουλή, και θε να σε σκοτώσουν.»*  
 - «*Ποιός τα λογιάζει τα παιδιά, και ποιος τα χαμπερίζει!*  
*Αχ, τότε νάρτ' η άνοιξη, ν' άρτη το καλοκαίρι,*  
*Να 'βγω στα ξερολείβαδα, και στα παληά 'λημέρια,*  
*Να πάρω και τη Μάρω μου, να πάρω την κοντούλα,*  
*Να την εντύσω 'στο φλωρί και 'στο μαργαριτάρι!»*  
*Τα παλλικάρια τ' άκουσαν, πολύ τους 'ακοφάνη,*  
*Πως παρατάει την συντροφιά, και πέρνει την κοντούλα·*  
*Τρεις τουφεκιαίς του 'δώσανε, ταις τρεις φαρμακωμέναις·*  
*«Βαρείτε τον τον κερατά! βαρείτε τον τον πούστη!*  
*Οπού μας 'πήρε τα φλωριά να 'παντρευτή τη ρούσσα,*  
*Η ρούσσα του 'ναι η πιστολιά, και το σπαθί η κοντούλα.»*

Στην βούα των παλληκαριών δεν είναι η ρούσσα που έχει φορεσιά πλουμισμένη στο φλωρί και στο μαργαριτάρι, αλλά διαπρέπει ο θεοείκελος παις πρωθήβης το «*μικρό κλεφτόπουλο, 'ντυμένο στο χρυσάφι*» (No. 138, Α' Μέρος)].

\*

Μια γιγαντιαία αμαρτία σημαδεύει το Νεοελληνικό σύστημα από καταβολής του μετά την Επανάσταση, μέχρι σήμερα. Είναι η Αλλοτριώση από την ταυτότητα του Ελληνισμού. Η θεία Άτη εξ αυτής της αμαρτίας το οδηγεί στην καταστροφή. Η μοίρα του είναι η καταδίκη του: αποτυχία και όλεθρος.



Η οικονομική, στρατιωτική, πολιτική και πολιτισμική υποτέλεια του μορφώματος το κατέστησε υποχείριο των μεγάλων Ευρωπαϊκών Δυνάμεων. Συνεστήθη ως Προτεκτοράτο και λειτούργησε ως μοχλός παρέμβασης του Ευρωπαϊκού συστήματος στον οικείο μας γεωπολιτικό χώρο του κεντρικού πεδίου της ιστορίας και με σκοπό τον αποσυντονισμό του.

Η αλλοτρίωση του Νεοελληνικού μορφώματος από την πολιτισμική ταυτότητα του Ελληνισμού και στις τρεις διαστάσεις του, δεν προκλήθηκε από την Βαυαρική παρουσία στην Ελλάδα και δεν συμβολίζεται με τον Όθωνα. Είναι αποτέλεσμα του καπελώματος εκ μέρους των Ρεντιγκότων και των Κοτζαμπάσηδων του Παλληκαρήσιου (οι νέες ορεσίβιες αδέσποτες ορδές του Απόλλωνα) πνεύματος της Επανάστασης.

Η Γερμανία βρισκόταν εκείνο τον καιρό σε καλπάζουσα ανοδική πορεία και πολιτισμικό οργασμό, που είχαν αρχίσει από το δεύτερο μισό του 18<sup>ου</sup> αιώνα και είχαν ενταθεί μετά την Ναπολεόντειο λαίλαπα παίρνοντας και συγκεκριμένο πολιτικό εξάγγελμα αναγέννησης του Γερμανικού πυρήνα της Ευρώπης. Στην αιχμή της δυναμικής πρωτοπορίας αυτής της γιγαντιαίας ροπής βρισκόταν το Κλασσικό όραμα. Λειτουργούσε ο ανικανοποίητος όσο και ακαταμάχητος Έρως του Κάλλους στην Τευτονική ψυχή, όπως το είχε «κανονίσει» άγοντάς το στην υψηλότερη μορφή συνειδητότητας ο Πατριάρχης του Γερμανικού Νέου Ανθρωπισμού Winckelmann με την παρακαταθήκη του έργου και της ζωής του. Ιδιαίτερα βάραινε το καθήκον του ανανεωτικού αυτού Ελληνικού Έρωτα του Κλασσικού σε Πρωσσία και Βαυαρία. Το 1828 ο Λουδοβίκος Ι, πατέρας του Όθωνα, εγκαινίαζε στο νέο μεγαλόπρεπο Μουσείο του Μονάχου, την περίφημη Glyptothek, την έκθεση των «Αιγινητών», μεταξύ των άλλων αριστουργημάτων της αρχαίας τέχνης, επιλεγμένων με ιδιαίτερη φροντίδα και γνώση.

Οι Βαυαροί ήξεραν ότι πέρα από τα οργανωτικά σχήματα για την λειτουργία του νεοσύστατου Κράτους ήταν απαραίτητη η θεμελίωσή του πάνω στην κλασσική κληρονομιά και στον τρόπο βίου του λαού. (Η Ορθοδοξία δεν ήταν στον υπαρκτικό τους ορίζοντα, και έτσι απέτυχαν στην οργάνωση της εκκλησιαστικής πραγματικότητας – την οποία όμως εθνική και διοικητική Εκκλησία είναι το μόνο μεγάλο έργο τους που ετήρησε και τηρεί το Νεοελληνικό Κατεστημένο, παραδόξως και

αποκαλυπτικά!). Και την κλασική κληρονομιά αντιλήφθηκαν όχι ως μουσειακό μόνον κόσμημα, αλλά ως δρώσα δυναμική του παρόντος για ένα ένδοξο μέλλον. Και παρόμοια τον λαϊκό τρόπο δεν τον είδαν σαν φολκλορικό θέατρο, αλλά σαν κατευθυντήρια αρχή δόμησης του Νεοελληνικού συστήματος.

Έτσι, στον τομέα της θεσμοθέτησης Κράτους δικαίου, και για την σύνταξη του Αστικού Κώδικα ως κατόπτρου του περί δικαίου αισθήματος του λαού στις σχέσεις ατόμων και ομάδων μιας πολιτικής κοινωνίας, υπό την επήρεια δε της Γερμανικής Ιστορικής Σχολής νομολογίας και με την κατεύθυνση του Mauer, το Υπουργείο ζήτησε από τις Δημογεροντίες της χώρας με λεπτομερές ερωτηματολόγιο να διατυπωθεί το επικρατούν σε κάθε περιοχή εθιμικό δίκαιο. Το εγχείρημα δεν είχε κατάληξη, Αστικός δε Κώδιξ συνετάχθη τελικά ένα αιώνα αργότερα με αντιγραφή ουσιαστικά Ευρωπαϊκών Κωδίκων, κατά την διάρκεια της Κατοχής, ετέθη δε εν ισχύι, λόγω των Γερμανικών επιφυλάξεων, μόλις μετά την απελευθέρωση, υπό τις κρίσιμες τότε συνθήκες, ως συνήθως (χαίρεται στην αναμπουμπούλα), στις 23 Φεβρουαρίου 1946.

Αντίστοιχα, η Σπάρτη ιδρύθηκε από τους Βαυαρούς ως ο έτερος οφθαλμός του κλασικού Ελληνισμού, τοποθετήθηκε με σοφό πολεοδομικό σχέδιο στην αγκαλιά των καταλοίπων της αρχαίας, προσανατολίστηκε με λίγων μοιρών απόκλιση από τον κύριο άξονα της αρχαίας Υακινθίδος οδού, χορηγήθηκε με ένα κεντρικό πάρκο εγκάρσιο προς τον διαμήκη άξονα εκείνο στις δυο άκρες του οποίου σχεδιάστηκαν αντιμέτωπα το Αρχαιολογικό Μουσείο και το Δημαρχείο, ώστε να εμπνέεται η νέα κατάσταση από το κάλλος της παλαιάς δόξας. Βεβαίως η ιδέα δεν τελεσφόρησε, το πλάνο ακυρώθηκε και ποδοπατήθηκε, ακόμη σήμερα παραμένει καταπληγωμένο και ανενεργό, η Σπάρτη περιθωριοποιήθηκε και δεν αφέθηκε να παίζει τον δημιουργικό ρόλο της μιας εκ των δυο και σημαντικότερης εστίας του κλασικού Ελληνισμού, της Δωρικής, και ακόμη και σήμερα, από οδηγός του Νέου Ελληνισμού κατά το προφανές πεπρωμένο της, πάσχει αντιθέτως θλιβερή και εσχατιαία κρίση ταυτότητας στην επιδεινωμένη μιζέρια μιας τυχούσας επαρχιακής πόλης του Νεοελληνικού τερατουργήματος.

Η Νεοελληνική κατάντια είναι εξ ολοκλήρου έργο του Νεοελληνικού κατεστημένου. Η ατιμία του προσγράφεται ολάκερη. Η ευθύνη είναι ακέραια του καθενός για την ολοκλήρωσή του και επίτευξη του πεπρωμένου της μοίρας του. Και δεν ωφελεί καν τον αποτυχημένο να ρίχνει το βάρος σε άλλους. Αντίθετα αυτό τον ετοιμάζει για την επόμενη χειρότερη αποτυχία.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία ήταν μια μεγάλη ευκαιρία για τον Ελληνισμό. Τον προστάτεψε από αντίξοες και ανοικτές ιστορικές επιδράσεις παρέχοντάς του χώρο να αναπτυχθεί και ανθίσει, προς όφελος ταυτόχρονα του οικείου μείζονος γεωπολιτικού τόπου. Ανάλογα, από διαφορετική γωνία, μεγάλη χαμένη ευκαιρία ήταν και ο Ευρωπαϊκός κλασικισμός. Του έδινε πεδία ανάδειξης του συγκριτικού πλεονεκτήματός του στην φανέρωση του αυθεντικού Κλασσικού, ώστε να ποδηγετηθεί και η Ευρωπαϊκή πρόσληψή του. Αντ' αυτών των ευκαιριών το Νεοελληνικό καθεστώς πρόβαλε ένα αφήγημα τυραννικής καταπίεσης και βαρβαρικής κατοχής για την Οθωμανική φάση του Ελληνισμού, και μια πρακτική όχι αφομοίωσης, ούτε καν μίμησης, αλλά ξεδιάντροπου πιθηκισμού της Νεωτερικής Ευρώπης, μια τακτική παραμορφωμένης μάλιστα εφαρμογής των οθνείων μοντέλων προς εμπέδωση της εσωτερικής δυναστείας του επί του λαού.

\*\*\*

Για να αντιμετωπίσει την βαθειά πληγή στην ψυχή του λαού που σφάζει η αλλοτριώση, και για να παροχετεύσει την αναστάτωση από την συνεχή αποτυχία της αλλοτριωμένης ύπαρξης, ο συστημικός Νεοελληνισμός έπλασε εξ αρχής έναν κούφιο Μεγαλοϊδεατισμό. Η συγκεχυμένη ιδέα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας κυριάρχησε ως όραμα της εξωτερικής πολιτικής, άμεσα ή έμμεσα, ρητά ή υπονοούμενο, προβεβλημένο ή σιωπηρά – ένα εσχατολογικό φαντασιοκόπημα για ένα λαό που είναι βαθειά τελεολογικός και όχι εσχατολογικός.

Συνέφερε στο σύστημα να αγνοηθεί το βασικό δεδομένο της Ελληνικής πολιτικής ιστορίας, ότι ο Ελληνισμός δεν είναι από την φύση του μεμοιραμένος να είναι ιδιαίτερα επιτυχής στην διαχείριση των αναγκών του

χρόνου, και της σταθεροποιητικής κυριαρχικής δυναστείας μεταξύ αυτών. Το ίδιο το επικαλούμενο προς μελλοντική ανασύσταση Βυζάντιο αποτελεί την γλαφυρότερη απόδειξη του ζητήματος. Μόλις η αυτοκρατορία απώλεσε τον Ρωμαϊκό της χαρακτήρα, και ο αυτοκράτωρ από αρχηγός στρατού κατέστη βασιλεύς της ολιγαρχικής γεωκτημοσύνης, με το τέλος δηλαδή της Δυναστείας των Μακεδόνων και την αρχή της Κομνήνειας περιόδου, στα μέσα του 11<sup>ου</sup> αιώνα μ. Χ., το Βυζαντινό σύστημα αρχίζει ταχύτατη καθοδική πορεία αποσυντιθέμενο πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά, με σηματοδοτικούς σταθμούς της κατρακύλας την ήττα στο Μαντζικέρτ από τους Σελτζούκους Τούρκους (1071), την κατάληψη της πόλης από τους Δυτικούς της Δ' Σταυροφορίας (1204), και την πτώση της στον Μωάμεθ τον Πορθητή (1453). Σε αυτήν ακριβώς την ταπεινωτική διαδρομή, ακμάζει η πολιτισμική επιφάνεια του Βυζαντίου με διαμπερή άνθιση Ελληνικής κλασικότητας.

Ο Έλληνας είναι πολιτισμικός λαός, δεν είναι αυτοκρατορικός.

Η Μεγάλη Ιδέα της νέας Ελλάδας είναι πολιτισμική, όχι εδαφική.

[Ο Καποδίστριας το ήξερε αυτό. Ο Μεταξάς το διατυπώνει με ιδιαίτερη διαύγεια το 1935 (με αφορμή την αντιπαράθεσή του προς τον Βενιζέλο για τον Διχασμό και την Μικρασιατική Καταστροφή).]

Με την ου-τοπία της Μεγάλης Ιδέας συνδέθηκε εξ αρχής το Πελαταιακό Κράτος. Η αλλοτρίωση συναντά την βαθειά αντίδραση της λαϊκής ψυχής. Η Ιδεολογία του Μεγαλοϊδεατισμού δεν παρατρέπει τα ριζικά του λαού, απαιτείται και ένας μηχανισμός καταπίεσης. Έτσι λειτούργησε το Νεοελληνικό κράτος επί του Ελληνικού λαού. Το Κράτος παύει κατ' ανάγκην να αποτελεί την συνθετική έκφραση της κοινωνίας και την εγγύηση της αρμονίας των συντελεστών της, και καθίσταται μηχανισμός επιβολής του οθνείου επί του οικείου. Οι ομάδες των Ευρωπαϊστών και των Ολιγαρχών που καπέλωσαν την Επανάσταση χρειαζόντουσαν έναν πολιτικό στρατό για την στήριξη του «εκσυγχρονιστικού» (εξευρωπαϊστικού και αλλοτριωτικού) προγράμματός των.

Τέτοιοι «Πελάτες» είναι πρώτον ένα τεχνητό μέρος μιας αλλόκοτης αστικής τάξης που πιθηκίζει Ευρωπαϊκά πρότυπα στα ήσσονα, χωρίς ποτέ να διεκδικεί προνόμια από την ολιγαρχία κατά τους Ευρωπαϊκούς ρυθμούς

του ιστορικού γίνεσθαι. Δεύτερον οι Δημόσιοι υπάλληλοι. Τρίτον μεγάλη μερίδα της οικονομικής δραστηριότητας που άμεσα ή έμμεσα εξαρτάται από το Δημόσιο. Και τέταρτον, «πελάτες», φανατικώτεροι αυτοί, η πληθύς του πολιτιστικού, ακαδημαϊκού, καλλιτεχνικού, δημοσιογραφικού συστήματος που ανέστιοι οι ίδιοι και βεβαρυμμένοι από τον αχώνευτο μιμητισμό της «Ευρώπης», εχθρεύονται κάθε εστία κλασσικής, ορθόδοξης, δημοτικής αυθεντικότητας.

Τρίτο λοιπόν βασικό χαρακτηριστικό του Νεοελληνικού συστημικού κατεστημένου είναι η ανομολόγητη καταγέλαστη πεποίθηση ότι με το να μην είναι τίποτα μπορεί εύκολα να είναι τα πάντα, ό,τι κάθε φορά χρειάζεται. Εδώ έγκειται η ουσία της διαβόητης Νεοελληνικής κουτοπονηριάς, που δεν έχει σχέση βεβαίως προς την πολυμηχανία του Οδυσσέα ή την φρόνιμη επιφύλαξη του Μωραΐτη. Πιστεύει ο συστημικός Νεοέλληνας στην σκοτοδίνη του ότι η αμορφία είναι προτέρημα προσαρμοστικότητας, ότι η αλλοτρίωση, καταστρέφοντας την ριζική ταυτότητα, κάνει το υποκείμενο κατάλληλο και ευεπίφορο να πάρει εύκολα την οθνεία μορφή. Στρέφεται έτσι πρώτον ευθέως κατά της ουσίας του Ελληνισμού συνιστάμενης στην αποκάλυψη της Μορφής. Ο ά-σχημος Νεοέλληνας δεν είναι ο ευ-μορφος Έλληνας. Αλλά και δεύτερον, ουδέν ανοητότερον. Οι μεγάλοι ηθοποιοί είναι ισχυρές προσωπικότητες. Μόνο το ον που γερά ριζωμένο στην ιδία φύση του, θάλλει στην ταυτότητά του και ανθίζει την τελειότητα της ουσίας του, μόνο αυτό μπορεί να καταλάβει το άλλο και να σχετισθεί αξιόπιστα και αποτελεσματικά μαζί του, και ακόμη να αφομοιώσει το χρήσιμο αλλότριο, όχι απλά να το μιμηθεί, ή, χειρότερα, να το πιθηκίσει, αλλά να το ενσωματώσει στον οργανισμό του εναρμονίζοντάς το προς τον οικείο χαρακτήρα του.

Παράλληλα κινείται και το τέταρτο ουσιώδες γνώρισμα της Νεοελληνικής ουδένειας. Μη έχοντας μορφή η ίδια, όντας αλλοτριωμένη, δεν συννοεί τι είναι η οργανική ενότητα μιας πολλαπλότητας, και δεν εννοεί ότι τα πράγματα πάνε μαζί σε αρμονικές ολότητες, ει δ' άλλως διαλύονται και διασκορπίζονται. Η αλλοτρίωση ευνουχίζει το ον, το αποκόπτει από τους γενεσιουργούς χυμούς της ρίζας του. Δεν υπάρχει δύναμη χωρίς ουσία, και μεγάλη δύναμη εκτός ακμάζουσας ουσίας. Στερημένος από τον δημιουργικό δυναμισμό της ταυτότητάς του, ο αλλοτριωμένος θεσμικός Νεοελληνισμός δεν γεννάει, δεν παράγει τίποτα σπουδαίο. Είναι υπαρκτικά στείρος.

[Η εντυπωσιακά καθοδική πορεία από την Επανάσταση και μετά της πολιτισμικής δραστηκής ενέργειας του Νεοελληνισμού, και στην ευνοούμενη μάλιστα μορφή για την ουσία του Ελληνισμού, την ποιητικότητα, αποτελεί εύγλωττη μαρτυρία της βαθιάς στειρότητας. Μετά τους τιτάνες της (ανολοκλήρωτης) επικής και λυρικής ποίησης Σολωμό και Κάλβο, μόλις αναδεικνύεται στο Επιγραμματοειδές κυρίως ύφος της ελληνιστικής περιόδου ο Καβάφης. Τα μετέπειτα είναι δευτέρου επιπέδου, στιγματισμένα από τον Ευρωπαϊκό ρομαντισμό, το πάθος του ανικανοποίητου έρωτα προς το κάλλος της μορφής, τον πόθο για την Μορφή, όχι την ίδια].

Και επειδή, παρ'όλα, το άμορφο δεν έχει πραγματική, αποτελεσματική συνέργεια με τίποτε, ούτε με ουσιαστική σχέση προς το άλλο δεν μπορεί να δημιουργηθεί κάτι σημαντικό. Το άμορφο είναι ασυνδύαστο προς οτιδήποτε έχει μορφή, μα και με του κατωτάτου επιπέδου αρμονία. Μη γεννώντας αφ' εαυτής, και μη συμπαράγοντας με άλλο, η αλλοτριωμένη ύπαρξη είναι αναγκασμένη να κλέψει για να επιβιώσει. Έτσι η κλεψικρατία είναι αναπόδραστα εμπεδωμένη στο Νεοελληνικό μόρφωμα. Πρόκειται για την απόλυτη αντίθεση προς την παλληκαρία Κλεφτοσύνη. Εκείνη ήταν απόδειξη αξίας στην αιχμή του κινδύνου προς και έναντι ενός λειτουργικού συστήματος γεωπολιτικής αυτοκρατορίας και τοπικής κοινότητας. Η κλεψικρατία είναι απόρροια απαξίας στην σιγουριά της εξουσίας ενός αναξιοκρατικού, αντιπαράγωγικού, ταπεινωτικού συστήματος καταπίεσης του γνήσιου και της αξίας του.

Χωρίς αντίληψη και κριτήριο μορφής (λόγω αλλοτρίωσης, αφού μόνο η οικεία μορφή ορίζει την γενική ιδέα της μορφής), η κλοπή δεν μπορεί να είναι οργανικών ολοκληρωμάτων, αλλά μόνο απομονωμένων στοιχείων και συνισταμένων των ενοποιημένων ολότητων. Η ανοησία της θεσμικής αποτυχίας συνίσταται στο ότι μπορούν να αρπάξουν μια ιδέα από αυτόν που την γέννησε και έχει την ολοκληρία της ουσίας της και των φαινομένων της συνειλημμένη εν ενί, και να την εφαρμόσουν αυτοί. Μόνο η τερατώδης αμορφία της αλλοτρίωσης μπορεί να ελπίσει σε τέτοια γελοιότητα.

Κλέβουν λοιπόν στο Νεοελληνικό σύστημα ιδέες και παράγοντες από έξω, από μέσα, από εδώ και από εκεί. Κλέβουν κατ' ανάγκη. Αλλά χωρίς τις εναρμονισμένες ολότητες μέσα στις οποίες οι ιδέες και παράγοντες ζουν και ενεργούν οι κλοπές των στοιχείων είναι μάταιες. Το νόημα του χεριού

αποκαλύπτεται στα πλαίσια της ενιαίας οργανικής ολότητας του ανθρώπινου σώματος. Χωρίς το όλον δεν νοούμε το μέρος. Και έτσι το Νεοελληνικό σύστημα παρά τις κλοπές του αποτυχημένο είναι – ένα τυπικό failed state.

\*

Τα 4 κακά της μοίρας του Νεοελληνισμού. Μεγαλοϊδεατισμός, πελατειακό κράτος, κουτοπονηριά και κλεψικρατία αποτελούν τις τέσσερες συναρτημένες πληγές του Ελληνισμού στο Νεοελληνικό έκτρωμα. Και τα τέσσερα αισχρά απότοκα της θεμελιώδους ασχήμιας του αλλοτριωμένου Ελληνισμού.

Η αλλοτρίωση μόνο δεινά επιφέρει και τον τελικό όλεθρο.

11 Σεπτεμβρίου 2021

